

Om Oluf Nielsen Riber og navnet Rosenstjerne.

Kilde: Artikel af Alfred Larsen i Lolland-Falsters historiske samfunds årbog 1945, side 400.

Dines Jensen Rosenstjernes oldefar Lavrids Thøgersen var borgmester i Ribe. Han giftede sig med Karen Jensdatter Varder, og de fik en datter – Lene Lavridsdatter.

Hun blev gift 1. gang med købmand Oluf Nielsen i Ribe, og de får sønnen Jens Olufsen Riber. De boede i det senere rådhus, som Oluf Nielsen havde arvet efter sin fader – kannik Niels Thorkildsen. Denne var blevet adlet af kong Christian d. 2. under navnet Rosenstjerne.

Oluf Nielsen blev rig gennem arv og ægteskab, men var ingen dygtig købmand. Hans formue svandt ind og helt galt gik det, da hans købmandshandel brændte in 1586. han døde 15. februar 1587 – 49 år gammel.

Lene Lavridsdatter gifter sig 2. gang den 19. november 1592 med Ivar Ivarsen Hemmet, rektor i Ribe og senere biskop samme sted. Lene Lavridsdatter dør 21. november 1602 af ”Popelsi” (apopleksi).

Jens Olufsen Riber bliver student, studerer ved Københavns Universitet. Han studerer senere teologi ved universitetet i Wittenberg. Han kommer hjem til Ribe netop den dag hans mor dør. Han studerer igen i København og erhverver Baccalaurus en grad ved det filosofiske fakultet.

Han bliver udset til rektor i Odense, idet den værende rektor står til at miste sit embede efter en strid med biskoppen over Fyns Stift. Jens Olufsen Riber, som allerede var på vej til Odense bliver dog købt ud af embedet af den hidtidige rektor, som er blevet forliget med biskoppen. Jens Olufsen får sine rejseomkostninger godtgjort.

I 1605 kaldes han til sognepræst i Hunseby på Lolland af Knud Urne til Årsmarke (Knuthenborg) efter Dines Jørgensen. Han bliver gift med enken og får kaldet mod at afgive nogle gårdtilliggender. Efterhånden bliver indkomsten for lille – børneflokket vokser, og han har også overtaget enkens børn af 1. ægteskab. Han besværer sig over for Knud Urne og anmoder om at få gårdtilliggenderne tilbage, men får afslag.

Jens Olufsen Riber var kendt hele livet som et strid og stejl person som altid var i konflikt med sine omgivelser.

Da Knud Urne afslår hans anmodning og spørger Jens Olufsen Riber om han vil fragive sig sit kald svarer han i hidsighed ja, men fortryder det. Knud Urne er ligeså strid og han er ikke bange for nogen - end ikke kongen – Christian d. 4., så det ender med

at han – selv om kongen synes godt om Jens Olufsen Riber – bliver fradømt kaldet på herredagen 2. juni 1619 i Antvorskov.

Ifølge domsafsigelsen får Jens Olufsen Riber ret i alle sine klager, men da han har frasagt sig kaldet, har han mistet alle sine rettigheder. En mærkværdig dom, men et billede på tidsånden kort tid efter reformationen, hvor konge og herremænd groft sagt tilegnede sig mest mulig kirkeejendom.

Kongen forsøger at hjælpe ved at få hans søn ind på Sorø Skole (akademiet). Sønnen er Dines Jensen Rosenstjerne. Kongen forsøger endvidere at få Jens Olufsen Ribers stedfar – biskop Ivar Ivarsen Hemmet - til at skaffe et embede. Det vil han ikke. Jens Olufsen Ribers ”forbrydelse” er for stor for kirken.

Indtil 1621 har dagligdagen ikke været morsom, men det år bliver kaldet i Lunde på Fyn ledigt, og man kan ikke enes om en præst.

Kongen befaler lensmanden at give embedet til Jens Olufsen Riber (han har sikkert selv underrettet kongen), og han får det, men forholdet til biskoppen bliver aldrig godt. Han er stadig selvretfærdig og sikkert bitter over at have mistet kaldet i Hunseby. Han klager samme år over præsten i Egense, som øjensynligt har givet ham en ”blodig næsestyver” på et præstekonvent i Lumby kirke.

I 1631 er den gal igen. Han lægger sig ud med provsten i Lumby. Biskoppen forliger dem dog, men året efter lægger han sig ud med menigheden, som ønsker en anden præst. Det får de ikke.

Efter dette bliver tilstanden roligere. I 1638 er han så svagelig, at han får tildelt en hjælpepræst. Han dør ultimo februar 1639 og begravnes den 1. marts. Biskop Hans Mikkelsen holdt ligprædiken.

Hans hustru – som aldrig er nævnt ved navn. overlevede ham, og det berettes, at hans efterslægt forsat levede i Hunseby, men der er ingen beviser herfor.

Sønnen blev senere kaldet til sognepræst i Magleby sogn på Langeland og blev faktisk stamfader til en præsteslægt.